

Kari

Uutta ja Kaunista

W i r t t ä,

Ensimmäinen:

O mailman pahuus suuri! c.

W. K. Hädäsän huudan HEKra.

Toinen:

Siitä surkuteldavasta raskaasta raesatesta,
joka 8 päivä. Kesä-kuussa w. 1734, Uskelan
Pitäjästä, erinomattain Ema-Kirkon Lää-
nisa, Pellot surkiasti maahan löi; Spiri
ja synnin karmimiseksi, yhdellä Nuorukai-
sella samassa Seurakunnassa kotoonpandu,
kuin on:

Woi, mitäs sielun huutelet, c.

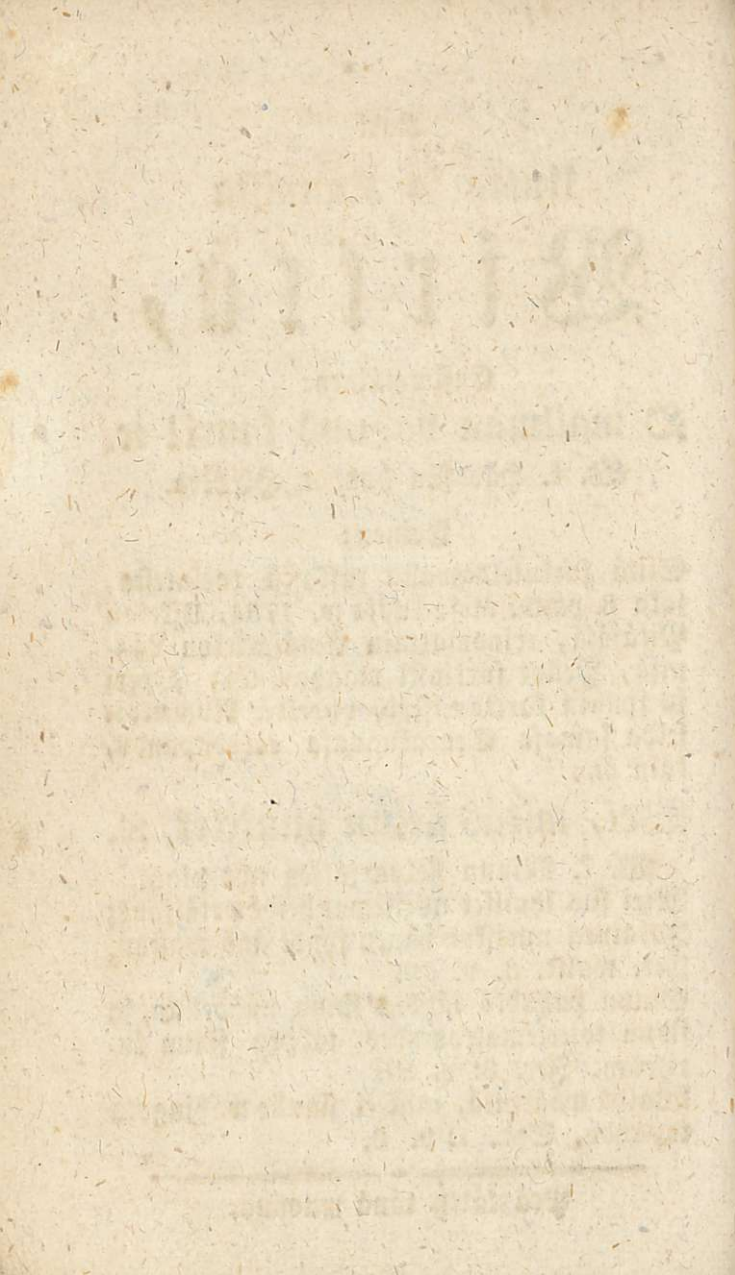
W. K. Minun sielun jälkeen nyt pian.

Miksi siis ihmiset nurisewat heidän eläisäns;
Tollainen nuriskon hänen syndejäns vastaan.
Jer. walit. 3. v. 39.

Sinun pahudes tähden sinua nuhdellan, ja
sinun tottelemattomudes tähden sinua ku-
ritetan. Jer. 8: v. 19.

Wälä wäärästä, niin ei sinulle wahingota
tapahdu, Cyr. 1: v. 2.

 Präntätty tänä vuonna.

Ensimmäinen:
Nykyisen ajan

Suruttomuudesta.

Surutoin Synnin orja,
Kovin kuollen maka kurja,
Eikä kuule kaikkunata,
Paimenitten paubinata,
Ehkä ajat on muuttuwaiset,
Pian täällä puuttuwaiset,
Kuiteng' kuorsu kuolemasa,
Huoku helwetin haudas.

Heräjä sinä joka makat, Ja
nouse kuolluista, Niin JES-
sus sinua ylöswalaise

Pawalin Epistola Epheserein tykö 5 luges.
Weisataan kuin,
Hädäsän huudan HERRA, 2c.

S Mailman pahuus suuri! Sill' eletän
surutoin', Ja maatan synneis kowin, Suur'
aiwan murhetoinn! Waikk' kuinga HERRA
uhka Wihans hirmuisudell', Sanans pal-
weljain kautta; Gott' waroiwat khyneleil'.

2. Ah! syh on surkia aiwan, Näin
waikast' walitta, Ett' HERRAN Sana
turhan, Kansalle saarnatan, Kosk' ei he
waari ota, Ehk' kuinga neuwotan, Waan
Eilwan synneis lohta, Näin helwetti juostan.

3. Voi waarallista aika Mihin' olem'
elänet. Sill' waikka kunga paikkan, Nyt
ihes käändänet, Niin hawaitset ja näet,
Ett' ajat wiimeiset, On meit' lähestyhet,
Ja eletän syndisest'.

4. Ah woi woi minua waiwaist'!
Sill' pelkän wapisen; Ett' HERRa Su-
mal' Tawast', Wihan sytty hirmuisen.
Ah! eikös Christit' rakas, Syy ol' jo pel-
jätä, Kost' synnit joka paikas, Wallan
saa wallita.

5. Ah woi meit' onnettomi', Ett' (ain')
eläm' surutoin', Ja makam' synnis kowin,
Mailmas murhetoin'. Kuing' HERRan il-
mestystä, Tääll' mahdam' odotta, Ja rie-
mu Tawallista, Gloisest' toiwotta!

6. O HERRa forkia Taiwan, Sä juuri
Sumal', Kas' armiaist' päälle waiwan,
Kuin olem' ansain' synneillä! Ja älä an'
meidän hukku', All' wihäs hirmuisen,
Kans kuollon' kaubian nukku, Stkuun
juur' ijäiseen.

7. Ah Christityt kaik' rakkat, Siis
waarin ottakat; Ja olkat aina walpat:
Suur' hartast' rukoilkat: Ett' HERRa
olis wielä, Lepphinen Sumala, Eit' hir-
muisjudeld' meitä, Tääll' tahdois kohdata.

8. Ajat kyll' Christit' rakas, So näjet
muuttuwan, Jos ennätät wiel' takas,
Pikaisest' katsoman, Waan kuiteng' neu-
wo paras, Ett' hyljät mailman, Ja
pyhdät tulla Taiwan, Sjäiseen kunniaan.

9. Ah! autuas on se sielu, Joll' om-
bi maailmas, Yr' wilpitöinen halu, Ehi
riemu Laiwas; He saawat wihdoin näh-
dä, Karigan häät kaunit, Jotk' uskon
kautta täällä, Sen onnen käsittit.

Toinen:

W. E. Minun sielun jälkeen nyt pian.

Woi! mitäs Sielun' huutelet, Ja wa-
litat niin waikast'? Woi, mikis muotos
muuttelet, Ja itket aiwan haikast'? Mik'
olet noin nyt lewotoin, Käsiäs myös sinn'
tänn' heität, Maahan kähoin luondos
wastoin, Kaswos Auringold' peität?

2. Syy on minull' kyll' kuifutta, Ja
murhen wirttä laula, Syy on minull'
kyll' wuifutta, Ja surun nuotti pauha,
Syy on minull' joka siwull': Sill' HER-
ra nuolens ambuis, Peltoni pääll',
siellä ja tääll', Siis ilo minus sammuis.

3. Koska Tulo jo rupeisi Kaunista
kukoistaman, Jost' mä, waimon' ja lap-
seni, Luulimma einem' saawan, Miin
HERra suur', kailk' thyni juur', Mur-
kuixi rikki hakkais, Nisun, Rukin, kailk'
myös muut niin, Surkiasti maahan
trampais.

4. Kaket olit aiwan suuret, Totk'
äkist' alas tulit, Sentähd' ei jään' muut
kuin juuret, Paikkan' kuhun ne kuljit;
Kalat myöskin löi pyörhyiin, Totka suu-
rimmat olit, Mutt' pienet ne ei kestänet,
Waan perät' pojes kuolit.

5. Kaket maan walkiar' lakaisit, Toit'
paruld' oli sängen, Ja päiwäll' kolman-
nell' makaisit, Siin' kuhung' olit langen',
Leimu tuli, wettä tuli, Niin ett' sillatkin
siirsi, Uibat ojis ja myös Tois, paikoit-
stans pojes kiersi.

6. Tämä niin paljon matkaan saat',
Läänisä Ema-Kirkon, Ett' hän Elon
niin maahan kaas', Ettei se enä wirgon';
Waan tähdyi lyöd' Eläinden syöd', Ne
jälken jäänet sänget; Ja nyt einettäm'
ekimän, Tähty mekähän änget'.

7. Mutta jo männytkin puuttuwat,
Mekän korwes ja mäell', Sill' sinn' men-
nän kyll' puuttumat', Soukottain kaikell'
wäell', Kewiämb' tämä liene wähä, Kuin
kocht' maantielle käändy, Lasten kansa
arwollansa, Ja siellä nälkän näändy.

8. Tätä tekemän totifest', Meit' HCR-
ran wiha waati, Koska hän myöskin
pitäifest', Karjamme wähar' saatti, Ru-
toll' julmall', taudill' tuimall': Toka
maan alla ratki, Wajot' Härkäm', niin
myös Lehmäm', Siis parkki syöd' on
patti.

9. Kuka jo waati kylwämän, Mutt' siemend' ei ol' huomaa, Kylwy jäll' käste kyndämän, Waan Suhta maka kuopas, Jos ik' wedäm' joka erän, Woiman se poijes wiepi, Sill' parkki ratt' riestata pais', Lihan pääldämme syöpi.

10. Maidon kandaja kuopasa, Sywäs maan alla maka; Sentähden tähty huokata, Ett' kaikist' olen wapa. Nyht tähty mun kyl' kuivall' suull', Puun kuoren päälle purra Waikk' huutelen ja rukoilen En saa waan se on turha.

11. Jo mä nyht, rakas Sieluni, Olen kyl' kuulla saanut, Mingä tähden sä luisani, Surusa olen maanut: Waikene nyht ja kuule Syht, Jota sun suremahan, Pitäpi tääll', kaikell' wäell', Langeten ratki maahan.

12. Syndiäs sielun murhajat, Sureile sinä aina syndiäs Karjas surmajat, Kyhneleill' alas paina, Syndiäs myös, joka sun thös, Pellofas turhar' teki, Etke hartast', walit' raskast', Se leiwän suustas weti.

13. Tain wihauren ajaisen, HCKra sun päälles heitti, Ettei sinua ijäinen, Sammuttamaton liekki, Syndeis tähden, pirun nähden, Helwetin järwes paistais; Waan ett' Sielus ijät ilos, Taiwan herkkuja maistais.

14. Käs', kuing' HCKra eselle, Nuuttas kaikill' tawoill', Ikens wihaisex' teettele, Pyöden waiwoill', Ek' lään.

nyisit ja wäännyisit, Pois sildä lawiald'
tielä, Jota Sielus paistix' pirun, Hel-
wetin Tuleen riendä.

15. Ah! tee sentähden katumus, Pois
synnin tielä wäänny; Tee myös yr'
oikia parannus, Ja HERRan tygö
käänny Ann' wihall' suut ja älä suut'
Waiikka se wähä löypi, ei tapa, waan
juur wapan Ilon sisälle wiepi.

16. Kistin all' älä sano sä: Jo HER-
ra on mun hyljän', Näin onnetoin nyt
olen mä, Ett' mistan olen Ilkän' Waan
tiedä se ja hawaike, Ett' HERRa omi-
ans täällä Kurittele, rasittele, Ja wii-
mein säästä siellä.

17. Sano sentähden päätörex': Riitos
full' ratas Isä, Edestä tain kurituxes,
Song' all' sä minull' lisä, Ann' kärsimyst'
ja tythymyst', Ja pääst' viimein pois wai-
wast', Pyhäis pariin woiton Saliin, I-
lon ja riemun Taiwas!

Loppu.
